

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **P. L.,**
bytem X

zastoupena advokátem doc. JUDr. et Mgr. Janem Brázdou, Ph.D., LL.M.,
sídlem Malá 43/6, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému: **Policejní prezident**
sídlem Strojnická 27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2019, č. j. PPR-23034-124/ČJ-2015-990131,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2019, č. j. PPR-23034-124/ČJ-2015-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám doc. JUDr. et Mgr. Jana Brázdy, Ph.D., LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný k odvolání žalobkyně změnil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 7. 2015, č. 3891/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění zákona č. 32/2019 Sb. (dále jen „zákon o služebním poměru“) propuštěna ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky (dále jen „policie“), protože podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyla osobnostní způsobilost k výkonu služby. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že se žalobkyně propouští ze služebního poměru příslušnice policie podle § 42 odst. 1 písm. h) a j) zákona o služebním poměru, neboť dle lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k výkonu služebního místa dlouhodobě pozbyla zdravotní způsobilost k výkonu služby a současně dle závěru psychologa bezpečnostního sboru není osobnostně způsobilá k výkonu služby v policii.
2. Žalobkyně po rekapitulaci dosavadního správního řízení namítá, že žalovaný rozšířil důvody k jejímu propuštění ze služebního poměru, ačkoliv řízení o zdravotním důvodu propuštění podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, nebylo v rozporu s ustanovením § 184 odst. 1 zákona o služebním poměru zahájeno. Ze znění tohoto ustanovení žalobkyně dovozuje, že rozšířit důvod k propuštění ze služebního poměru mohl pouze správní orgán I. stupně. Jednalo se o novou skutečnost, o které měl nejprve vést řízení správní orgán I. stupně. Pokud tak učinil žalovaný, odňal žalobkyni možnost bránit se proti takovému postupu podáním odvolání. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na argumentaci žalovaného uvedenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 327/2019 – 109, publikovaném pod č. 3967/2020 Sb. NSS, z níž plyne, že řízení o každém důvodu propuštění je třeba samostatně zahájit. Tím došlo rovněž k porušení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně dále vytýká žalovanému, že postupoval podle již zrušené vyhlášky č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti, ve znění vyhlášky č. 46/2012 Sb. (dále jen „vyhláška o zdravotní způsobilosti“), což odůvodnil nutností postupovat podle právní úpravy platné v době vydání prvostupňového rozhodnutí. Rovněž vyhláška č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o osobnostní způsobilosti“) je od 1. 1. 2013 neplatná stejně jako nařízení Ministerstva vnitra č. 48/2007. Postupem žalovaného došlo podle žalobkyně k faktické aplikaci § 131 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. k převzetí věci nadřízeným orgánem.
3. Žalobkyně dále namítá, že v otázce její zdravotní způsobilosti vycházel žalovaný ze čtyři roky starého lékařského posudku z roku 2015, ač měl vycházet ze skutečností v době svého rozhodování, neboť zdravotní stav žalobkyně se mohl za čtyři roky zlepšit a umožnit jí návrat do služebního poměru. Aktuální posouzení zdravotního stavu žalobkyně nemůže nahradit vyjádření autora lékařského posudku z roku 2015, MUDr. P., neboť stále jde o závěry o skutečnostech z doby minulé. I to svědčí dle žalobkyně o tom, že mělo být provedeno nové řízení správním orgánem I. stupně, který si měl obstarat aktuální posouzení jejího zdravotního stavu. Žalobkyně má současně za to, že vyjádření MUDr. P. bylo vyžádáno k postupu v roce 2015, s tím, že si žalobkyni nemá předvolat k vyšetření. I z toho žalobkyně dovozuje obavu žalovaného, že by se její zdravotní stav mohl v mezidobí zlepšit. Žalobkyně v této souvislosti odkazuje na § 44 odst. 5 zákona č.

373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění zákona č. 310/2017 Sb. (dále jen „zákon o specifických zdravotních službách“).

4. Žalobkyně též namítá, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nesouhlasí se závěrem žalovaného, že k procesnímu postupu, aby o věci sám rozhodl bez zapojení správního orgánu I. stupně, jej zavázal Krajský soud v Praze (dále jen „soud“ nebo „krajský soud“) v předchozím rozsudku ze dne 20. 8. 2019 č. j. 48 A 91/2016 – 91 (dále jen „předchozí zrušující rozsudek“). Žalobkyně rovněž namítá, že tímto postupem byla správnímu orgánu I. stupně odňata pravomoc ve věci rozhodnout a není vyloučeno, že jeho rozhodnutí by bylo jiné. Proti napadenému rozhodnutí se již žalobkyně podle § 190 odst. 9 zákona o služebním poměru nemůže bránit podáním odvolání, a její práva tak byla nepřipustně zkrácena.
5. Správní orgán I. stupně zjevně o rozšíření důvodů k propuštění ani nevěděl a z rozhodnutí žalovaného není možné zjistit, zda jako kompetentní orgán vůbec s tímto rozšířením souhlasil. Pokud by žalovaný chtěl argumentovat tím, že § 184 zákona o služebním poměru připouští alternativu v rozhodování: buď ředitel bezpečnostního sboru nebo vedoucí organizační části s personální pravomocí, je nutno uvést, že i kdyby čistě teoreticky (odporovalo by to zákonu) žalovaný jako ředitel bezpečnostního sboru měl možnost žalobkyni propustit, stává se v tom případě orgánem I. stupně, neboť český právní řád je dvoustupňový (a pouze tam, kde to je zákonem stanoveno, je jednostupňový, ale vždy je zde zákonem upravený opravný prostředek) a nastala by absurdní situace, kdy o polovině rozhodnutí žalovaný rozhoduje jako odvolací orgán a o druhé polovině jako orgán I. stupně. I v tomto absurdním případě, pokud by si žalovaný takto zákon vyložil, postupoval nezákonně, neboť ve svém rozhodnutí na str. 52 uvádí, že proti tomuto rozhodnutí není možno podat odvolání dle § 190 odst. 9 zákona o služebním poměru, čímž (přinejmenším pokud jde o nově doplněný zdravotní důvod k propuštění) zkrátil práva žalobkyně.
6. Žalobkyně nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, že doplněním důvodu propuštění podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru žalobkyni vyhověl. Žalobkyně nikdy ze služebního poměru propuštěna být nechtěla, toliko upozorňovala na to, že nebyl reflektován též její zdravotní stav. Žalobkyně dodává, že lékařský posudek MUDr. P. z roku 2015 již pozbyl platnosti a jakékoli úvahy žalovaného k němu se upínající jsou irelevantní. Dle žalobkyně nemůže obstát úvaha žalovaného, že postup správního orgánu I. stupně byl v souladu se zákonem a je pouze třeba ho korigovat doplněním důvodu k propuštění ještě ze zdravotních důvodů.
7. Žalobkyně navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
8. Podáním doručeným soudu dne 31. 1. 2020, tedy ještě ve dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), žalobkyně doplnila, resp. rozvedla dosavadní žalobní body o konstatování, že psychologické zkoumání v dubnu 2015 bylo zcela nadbytečné, jelikož správnímu orgánu I. stupně byla zdravotní nezpůsobilost žalobkyně známa již dříve, nejpozději v březnu 2015. Dle žalobkyně tak mohlo jít i o účelové jednání, neboť žalobkyni byla diagnostikována psychiatrická porucha a užívala antidepresiva, a řízení o jejím propuštění ze služebního poměru tak mělo být zahájeno již na základě lékařského posudku ze dne 31. 3. 2015. V tomto nesprávném postupu při vydávání prvostupňového rozhodnutí spatřuje žalobkyně důvod nicotnosti prvostupňového rozhodnutí, neboť je

neuskutečnitelné a vnitřně rozporné. Podání s obdobným obsahem, jen v lehce pozměněných souvislostech, zaslala žalobkyně soudu ještě dne 12. 2., 16. 2., 2. 3. a 10. 3. 2020

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. K žalobnímu bodu, že k rozšíření důvodů propuštění je příslušný toliko správní orgán I. stupně, uvedl, že § 184 zákona o služebním poměru se týká zvláštního řízení, kterým je výhradně řízení o propuštění dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Ohledně argumentace a důvodnosti svého postupu odkázal na str. 29 až 37 napadeného rozhodnutí s tím, že nevybočil ze zákonných mezí zákona o služebním poměru ani správního řádu. K žalobnímu bodu týkajícímu se neplatnosti použitých právních předpisů uvedl, že žalobkyně byla propuštěna ze služebního poměru ke dni 21. 7. 2015, a je tudíž nezbytné postupovat podle v té době účinné a platné právní úpravy. Vyhláška o osobnostní způsobilosti nebyla zrušena, nýbrž novelizována vyhláškou č. 474/2012 Sb. K žalobní námitce, že fakticky postupoval podle § 131 odst. 1 správního řádu, uvedl, že nerozporuje subsidiaritu správního řádu, nicméně napadeným rozhodnutím byla provedena za podmínek správního řádu změna prvostupňového rozhodnutí, přičemž ke změně příslušnosti správních orgánů nedošlo. K námitce nezákonnosti rozšíření důvodů propuštění nikoli správním orgánem I. stupně, ale jím samým odkázal na str. 29 až 37 napadeného rozhodnutí, kde objasnil, proč přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí, a nikoliv k jeho zrušení. Dle názoru žalovaného odpovídá tento postup i závěrům Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 327/2019 – 109 (bod 34), vydaném ve věci žalobkyně, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného proti předchozímu zrušujícímu rozsudku krajského soudu. K žalobní námitce, že správnímu orgánu I. stupně byla nezákonně odňata pravomoc ve věci znovu rozhodnout, žalovaný poukázal na to, že ve vedeném řízení bylo nade vší pochybnost prokázáno, že žalobkyně pozbyla jak osobnostní, tak zdravotní způsobilost k výkonu služby. Správnost závěru o osobnostní nezpůsobilosti žalobkyně k výkonu služby má za potvrzenou předchozím zrušujícím rozsudkem (bod 66) krajského (zdejšího) soudu. Závěry o zdravotní nezpůsobilosti jsou dle žalovaného rovněž správné, což plyne ze skutečnosti, že žalobkyně nepodala proti lékařskému posudku opravný prostředek, a nadto po celou dobu řízení prezentovala názor, že chce být propuštěna ze služebního poměru z důvodu zdravotní nezpůsobilosti k výkonu služby. K žalobní námitce, že žalovaný vycházel ze čtyři roky starého, a tedy již neaktuálního a neplatného lékařského posudku o zdravotním stavu žalobkyně, žalovaný konstatoval, že žalobkyně vychází z mylného data skončení jejího služebního poměru. Služební poměr žalobkyně totiž skončil dnem doručení prvostupňového rozhodnutí, tedy 21. 7. 2015, a na tom napadené rozhodnutí nic nezměnilo. Napadené rozhodnutí pouze změnilo tu skutečnost, že žalobkyně byla propuštěna navíc z důvodu uvedeného v § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru (tedy ze zdravotních důvodů), ale do samotných účinků již realizovaného propuštění pro ztrátu osobnostní způsobilosti zasaženo nebylo. Žalovaný pak i z tohoto důvodu vycházel z lékařského posudku založeného na str. 29 správního spisu, tedy ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu I. stupně.
10. Žalovaný znovu připomíná, že žalobkyně proti tomuto lékařskému posudku nepodala opravný prostředek, a jeho závěry tak akceptovala. Posudkem podle § 41 písm. d) zákona o specifických zdravotních službách je posudek, kterým je posuzována zdravotní způsobilost k práci. Realizací propuštění lékařský posudek pozbyl platnosti, v době propuštění však platný byl a jeho platnost zanikla až okamžikem propuštění. Žalovaný

rovněž odkázal na § 44 odst. 8 zákona o specifických zdravotních službách. Žalovaný má rovněž za to, že rozhodl v souladu s tím, co žalobkyně požadovala, tedy aby byla propuštěna i ze zdravotních důvodů, proto byl jeho postup správný a šetřil práva žalobkyně. V této souvislosti se žalovaný domnívá, že postup žalobkyně je motivován snahou domoci se následně doplatku služebního příjmu ve smyslu § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru. Pokud by totiž došlo ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, žalobkyně by byla i nadále příslušnicí bezpečnostního sboru a byl by jí doplacen služební příjem, který by pobírala, pokud by nebyla ze služebního poměru propuštěna. Dle žalovaného však takový postup není možný, neboť je zde stále propouštěcí důvod ve smyslu § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru, který byl aplikován správně a jehož platnost nebyla zpochybněna. Přitom na jeho základě byla žalobkyně v roce 2015 propuštěna plně v souladu s právními předpisy. Doplatek služebního příjmu podle § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru má příslušníkovi kompenzovat důsledky, ke kterým došlo porušením právních předpisů, což však není případ žalobkyně. Žalovaný má za to, že v řízení o propuštění ze služebního poměru bylo shledáno toliko procesní pochybení v tom smyslu, že vedené řízení nebylo rozšířeno o další existující důvod pro propuštění. Nebylo by tedy nejen správné a zákonné, ale rovněž spravedlivé rušit prvostupňové rozhodnutí, které je spojeno s následky ve smyslu § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru. Žalovaný tak neměl důvod rušit prvostupňové rozhodnutí, protože toto rozhodnutí obsahuje výrok, který i krajský soud v předchozím zrušujícím rozsudku shledal správným.

11. Žalovaný odmítá, že by žalobkyni nějakým způsobem dehonestoval přidělením sluchátek. Cílem přidělení této ochranné pracovní pomůcky bylo chránit sluch žalobkyně a žalovaný toliko citoval názor lékaře MUDr. L. plynoucí z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 9. 3. 2017, sp. zn. 25 C 147/2015. K žalobní námitce nepodloženosti závěrů o zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 6 až 12). K žalobní námitce, že žalobkyně ve skutečnosti nikdy ze služebního poměru propuštěna být nechtěla, žalovaný odkazuje na vybrané pasáže z odůvodnění napadeného rozhodnutí a má za to, že tímto směrem byly vedeny všechny námitky žalobkyně v předcházejícím řízení. K žalobní námitce týkající se vyjádření MUDr. P. k lékařskému posudku z roku 2015 žalovaný uvedl, že MUDr. P. byl požádán o poskytnutí bližších informací o důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti žalobkyně k výkonu služby, což také učinil formou výpisu ze zdravotnické dokumentace. Žalovaný odmítá, že by jmenovaného lékaře jakkoli ovlivňoval a připomíná, že to byla žalobkyně, která MUDr. P. dne 22. 11. 2019 (strana 943 – 944 spisového materiálu) vyzvala k přehodnocení jeho úvah s tím, že *„aktuálně zvažuji podat na Vaši osobu žalobu a stížnost České lékařské komory pro porušení mých ústavních práv, právních předpisů a demokratických principů naší země“*. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že stížnost České lékařské komory podána byla, avšak kárné řízení nebylo zahájeno.
12. Žalovaný má za to, že řízení ve věcech služebního poměru bylo vedeno v souladu se zákonem a závazným právním názorem správních soudů. Napadené rozhodnutí splňuje po obsahové i formální stránce veškeré podmínky, které na ně klade zákon o služebním poměru, byla plně dodržena zásada materiální pravdy a ve vedeném řízení byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Ohledně otázky, zda lze či nelze v odvolacím řízení rozšířit důvody pro propuštění ze služebního poměru, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 36).

13. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že souhlasí s argumentací žalovaného ohledně specifčnosti ustanovení § 184 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť se vztahuje pouze na řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Současně však z § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru dovozuje, že bylo nevyhnutelné, aby ve věci jejího propuštění ze služebního poměru z nového důvodu rozhodoval znovu správní orgán I. stupně, a nikoli žalovaný. Žalobkyně rovněž polemizuje s názorem žalovaného, že jím provedené změny jsou ještě přípustnou změnou v odvolacím řízení. Žalobkyně naopak tvrdí, že z judikatury správních soudů vyplývá, že provedenou změnou nemůže dojít k porušení zásady dvojinstančnosti. Žalobkyně zopakovala rovněž žalobní námitku týkající se nepoužitelnosti lékařského posudku z roku 2015 a zopakovala také svůj nesouhlas se závěry žalovaného o tom, že rozšířením důvodů propuštění jí bylo vyhověno. Rovněž vyjádření MUDr. P. nemůže obstát, neboť nejde ani o lékařský posudek, ani o posudek znalecký. Žalobkyně setrvala na žalobním návrhu, v němž požaduje zrušit rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.
14. Na repliku žalobkyně reagoval žalovaný dne 8. 4. 2020 stručným konstatováním, že s ohledem na to, že žalobkyně v replice pouze opakuje argumentaci obsaženou v žalobních bodech, považuje za nadbytečné se k jejímu obsahu blíže vyjadřovat.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

15. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 5. 11. 2013 požádala žalobkyně o provedení personálního auditu na obvodním oddělení Č. z důvodu, že npor. Bc. J. A., vedoucí obvodního oddělení (dále jen „vedoucí obvodního oddělení“), údajně úmyslně vytvářel nepřátelské prostředí, na oddělení panovala přímá a nepřímá diskriminace, bossing a znaky šikany, což trvalo přibližně půl roku a mělo zhoršující se tendenci. Tuto žádost zaslala žalobkyně na vědomí plk. Ing. P. H., vedoucímu územního odboru B. Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „vedoucí územního odboru“). Dne 29. 11. 2013 byla žalobkyně vyrozuměna oddělením psychologických služeb odboru personálního Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, že toto oddělení není oprávněno provádět psychosociální šetření na základě žádosti jednotlivce. Dne 27. 2. 2014 požádal vedoucí územního odboru o psychosociální audit, a to na základě závěru obecné kontroly provedené po podáních žalobkyně, které směřovaly vůči vedoucímu obvodního oddělení a které se ukázaly jako nepodložené.
16. Dne 20. 5. 2014 vedoucí územního odboru sdělil žalobkyni písemně výsledky psychosociálního auditu, dle kterého byla situace na obvodním oddělení špatná až vyhrocená. Oddělení tvořil mladý kolektiv, přístup policistů k auditu lze popsat jako odpor a bagatelizování celé záležitosti. Na první pohled se zdálo, že téměř všichni policisté mají problém s vedoucím obvodního oddělení, který dle nich neměl schopnosti a dovednosti pro zastávanou pozici. Měli s ním obrovské problémy, díky nimž bylo na pracovišti nesnesitelné prostředí. Po bližším zkoumání bylo zjištěno, že si policisté často stěžovali na banální záležitosti a i drobné nevyhovění brali jako křivdu. Ve sdělení jsou uvedeny příklady problémů zmiňovaných policisty i žalobkyní. Vzhledem ke zjištěným informacím se disciplína některých policistů jevila jako pochybná. V jednání vedoucího obvodního oddělení nebyly nalezeny znaky šikany či bossingu. Byť většina policistů označovala zpočátku jako zdroj potíží vedoucího oddělení, nakonec byla jako zdroj problémů označena žalobkyně, kterou kolegové popsali jako konfliktní a problémovou. V průběhu psychosociálního auditu vyvstala domněnka, že žalobkyně nebyla osobnostně způsobila ve smyslu vyhlášky o osobnostní způsobilosti. Jedním z navrhovaných opatření,

kteřé by mělo přispět k vyřešení situace na oddělení, bylo vyslání žalobkyně na zjištění osobnostní způsobilosti. Žalobkyni bylo nabídnuto zajištění psychologické péče. Dne 2. 6. 2014 byla žalobkyně seznámena se závěry psychosociálního auditu a současně jí byla opětovně nabídnuta psychologická péče.

17. Dne 10. 6. 2014 žalobkyně vedoucímu územního odboru oznámila, že se rozhodla přijmout nabídku psychologické péče, ačkoliv neznala důvod nutnosti psychologické pomoci, přičemž navrhla, aby z důvodu neschopnosti ke službě za ní psycholog dojížděl do bydliště. Dne 11. 6. 2014 vedoucí územního odboru žalobkyni sdělil, že jí bude poskytnuta psychologická péče na oddělení psychologických služeb odboru personálního Krajského ředitelství policie Středočeského kraje nebo na obvodním oddělení v předem dohodnutých termínech. Dne 18. 6. 2014 se uskutečnila schůzka žalobkyně s PhDr. K. K., psycholožkou oddělení psychologických služeb odboru personálního Krajského ředitelství policie Středočeského kraje. Žalobkyně nabídku psychologické péče odmítla s tím, že se cítila být naprosto v pořádku a nepociťovala potřebu podpůrné terapie. Žalobkyně dále uvedla, že pokud by potřebu odborné pomoci pocítila, pak by ji každopádně vyhledala mimo policii.
18. Z obsahu správního spisu (rozhodnutí ze dne 3. 3. 2015, č. j. KRPS-392919-30/ČJ-2014-0100VO-RG) dále plyne, že dne 7. 11. 2014 utrpěla žalobkyně služební úraz při administrativní činnosti ve výkonu služby. Omdlela na chodbě služebny v Č. a následně byla převezena do nemocnice v B.. Od 7. 11. 2014 do 23. 1. 2015 byla v pracovní neschopnosti.
19. Dne 19. 2. 2015 dal vedoucí územního odboru podnět k zjištění osobnostní způsobilosti žalobkyně. Dne 25. 2. 2015 požádal služební funkcionář vedoucího psychologa o určení psychologického pracoviště ke zjišťování osobnostní způsobilosti žalobkyně. Dne 26. 2. 2015 předložil mjr. Mgr. F. M., vedoucí odboru vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, zprávu o získaných údajích, která byla zpracována na základě informací, že se žalobkyně na internetu nevhodně vyjadřuje a komentuje spory s nadřízenými. Problematické jednání žalobkyně vyvrcholilo odesláním výhrůžného dopisu adresovaného mluvčímu prezidenta České republiky. Ve zprávě jsou porovnávány výroky žalobkyně získané z internetu se skutečností.
20. Dne 4. 3. 2015 vedoucí psycholog určil, že zjištění osobnostní způsobilosti provede oddělení psychologických služeb odboru personálního Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „psychologické pracoviště“). Dne 10. 3. 2015 požádal služební funkcionář psychologického pracoviště o zjištění osobnostní způsobilosti žalobkyně. Uvedl, že se domnívá, že žalobkyně pozbyla osobnostní způsobilost k výkonu služby. Její dlouhodobě problematické chování vyvrcholilo dne 25. 2. 2015 zasláním výhrůžného e-mailu mluvčímu prezidenta České republiky, čemuž předcházela video vystoupení žalobkyně na serveru www.youtube.com. V těchto vystoupeních se objevují závažná obvinění policie, která byla v minulosti mnohokrát prověřována odborem vnitřní kontroly a oddělením psychologických služeb Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, pracovníky kanceláře ombudsmana Ministerstva vnitra a pracovníky Generální inspekce bezpečnostních sborů. Služební funkcionář konstatoval, že přestože byla tvrzení opakovaně vyvracena, žalobkyně tato objektivní data neustále dezinterpretuje. Interpretace žalobkyně vykazují zjevně znaky závažného zhoršení vnímání reality, které odporuje zjištěným skutečnostem. Žalobkyně vykonala v roce 2014 službu v rozsahu 7 směn a v roce 2013 cca 30 směn, a přesto činila závažná obvinění, zejména ze šikánování, což

vyvrátil psychosociální audit, v jehož závěru bylo naopak uvedeno, že je žalobkyně konfliktní, nepřizpůsobivá, nerespektující autority a manipulující s okolím, a bylo navrženo zjištění její osobnostní způsobilosti. Žádost služebního funkcionáře o zjištění osobnostní způsobilosti žalobkyně převzala dne 26. 3. 2015.

21. Dne 13. 5. 2015 byl zpracován závěr psychologa, který byl formálně opraven doplněním ze dne 4. 6. 2015, dle něhož žalobkyně není osobnostně způsobilá k výkonu služby v policii, neboť nesplňuje osobnostní charakteristiky uvedené v § 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti: písm. g) - bez nedostatečnosti v oblasti poznávacích procesů, písm. h) - bez nedostatečnosti v oblasti autoregulace a písm. j) - bez psychopatologické symptomatiky. Psycholog pro zjištění osobnostní způsobilosti použil metodu pozorování, rozhovoru, anamnestického vyšetření, analýzy objektivních údajů a testové metody (I-S-T 2000R, DRČ, SPARO, MMPI-2, test stromu, test kresby postavy, nedokončené věty). Závěr psycholog odůvodnil tím, že „výsledky psychologického vyšetření svědčí pro osobnost s neadekvátně zkresleným sebepojetím a poruchou autoregulace. Tyto charakteristiky v kombinaci s nedostatečností v oblasti poznávacích schopností nepříznivě ovlivňují vztah posuzované k realitě. Proces seberealizace je výrazně sestaven z prožitků deklasování, sankcí, znemožňování se projevit a hodnotová orientace je naplněna zkreslenými apriorními soudy a rigidními předsudky, které mají silný generalizační přesah. V interpersonálních vztazích převládá potřeba dominance, snaha vystupovat jako někdo, kdo je jedinečný a zasluhuje si speciální zacházení. Objevují se tendence narušovat hranice a problémy s přizpůsobením ve skupině jsou zjevné i při skupinové administraci testů. Malá sociální plasticita, vytrvalé narážení na proměnlivost prostředí a předpojaté prosazování norem, které se stává samoučelné, je okolím vnímáno jako kverulantství. Přes varovné signály z okolí posuzovaná setrvává ve svém postoji a důsledně vyvíjí úsilí k prosazování kategoricky manifestovaných požadavků. Překračuje přirozenou ochrannou zónu psychiky a přemáhá se až k vyčerpání organismu. V její mysli panuje přesvědčení, že jedná správně, ovšem zároveň má slabší cit pro odhad možných následků, neboť vlastní jednání neanticipuje, nezvažuje předem, spoléhá na náhodu, na štěstí a průkazně inklinuje k výběru riskantních variant chování (viz časté úrazy ve službě, laxní přístup k taktickým doporučením).“
22. Závěr psychologa byl na základě žádosti žalobkyně přezkoumán vedoucím psychologem, který jej dne 23. 6. 2015 potvrdil. Zástupci žalobkyně byl závěr vedoucího psychologa doručen dne 30. 6. 2015 s tím, že proti němu již není možný žádný opravný prostředek.
23. Dne 24. 6. 2015 vydala lékařská komise č. 1 Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, oblastního zdravotnického zařízení Praha, lékařský posudek, ze kterého plyne, že žalobkyně pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby v policii a byla jí stanovena zdravotní klasifikace D. Dle sdělení předsedy lékařské komise ze dne 24. 7. 2015 žalobkyně převzala lékařský posudek v den jeho vydání a nepodala návrh na jeho přezkoumání. V den jeho vydání převzal lékařský posudek rovněž služební funkcionář.
24. Následně zahájil správní orgán I. stupně řízení o propuštění žalobkyně ze služebního poměru z osobnostních důvodů podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru. Součástí záznamu o zahájení řízení je poučení žalobkyně o právech v řízení podle § 172 a § 174 zákona o služebním poměru. Oznámení o zahájení bylo doručeno zástupci žalobkyně dne 9. 7. 2015.

25. Dne 21. 7. 2015 byla žalobkyně prvostupňovým rozhodnutím propuštěna ze služebního poměru příslušnice policie, neboť podle závěru psychologa Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 13. 5. 2015, který potvrdil v přezkumném řízení vedoucí psycholog dne 24. 6. 2015, žalobkyně není osobnostně způsobilá k výkonu služby u policie, neboť nesplňuje charakteristiky dle § 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti. Žalobkyně podala dne 28. 7. 2015 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání.
26. Dne 23. 10. 2015 byly zástupci žalobkyně na jeho žádost zaslány dodatečně shromážděné podklady rozhodnutí a následně byla žalobkyně jeho prostřednictvím přípisem ze dne 6. 1. 2016 vyrozuměna o tom, že dne 15. 1. 2016 bude dokončeno shromažďování podkladů.
27. Následně však byly jako podklad rozhodnutí do spisu doplněny další listiny, mj. doplnění odůvodnění závěru vedoucího psychologa ze dne 6. 4. 2016 a doplnění závěru vedoucího psychologa ze dne 17. 8. 2016. Přípisem ze dne 17. 8. 2016 vyrozuměl žalovaný zástupce žalobkyně o doplnění spisového materiálu a možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobkyně dne 30. 8. 2016 sdělila, že po dohodě se zástupcem do spisu nahlížet nebudou a že podá správní žalobu.
28. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 9. 2016, č. j. PPR-23034-44/ČJ-2015-990131 (dále jen „první odvolací rozhodnutí“), tak, že je zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
29. Žalovaný první odvolací rozhodnutí odůvodnil tím, že z podkladů plyne, že osobnostní charakteristika žalobkyně není důsledkem jednání nadřízených pracovníků a dalších policistů vůči žalobkyni, ale je počáteční příčinou problémů s nadřízenými a v konečném důsledku i jejího propuštění ze služebního poměru. Ztotožnil se se závěrem psychologa o nedostačivosti žalobkyně v oblasti autoregulace a s ohledem na shromážděný spisový materiál jej označil za logický a nepřekvapivý. Co se týče nedostačivosti v oblasti poznávacích procesů a psychopatologické symptomatiky, ani v těchto oblastech žalovaný nepochybuje o závěru psychologa, který podporují podklady ve spise. Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že měla být propuštěna z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti a nikoli z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti. Byť je lékařský posudek vykonatelný dnem vydání, lze jej v rámci podaného návrhu na přezkum zvrátit. Lhůta pro přezkum uplynula dne 9. 7. 2015, posudek se stal nezvratným až dne 10. 7. 2015, kdy již bylo zahájeno řízení o propuštění žalobkyně z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce, že usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 7. 10. 2015, sp. zn. 25 C 147/2015, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2015, č. j. 58 Co 408/2015-51, potvrzují, že propuštění žalobkyně bylo účelové. Žalovaný dospěl k závěru, že služební funkcionář postupoval v souladu s § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru. Žalovaný přezkoumal důvodnost a průběh zjišťování osobnostní způsobilosti žalobkyně, přičemž ani v této oblasti nezjistil pochybnosti o správnosti postupu služebního funkcionáře, který umožnil žalobkyni řádné uplatnění jejích práv a v odůvodnění se vypořádal se všemi vznesenými námitkami. Shrnul, že služební funkcionář správně akceptoval závěry psychologů a žalobkyni propustil ze služebního poměru, neboť s ohledem na osobnostní nastavení žalobkyně není možné, aby se začlenila do hierarchie policie. Žalobkyně pozbyla schopnost autoregulace, dostačivost v oblasti poznávacích procesů a vykazuje znaky psychopatologické symptomatiky.

30. Proti prvnímu odvolacímu rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, na základě které krajský soud předchozím zrušujícím rozsudkem první odvolací rozhodnutí zrušil. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl.
31. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížností odkladný účinek, pokračoval žalovaný v odvolacím řízení. Po obšírné rekapitulaci judikatury Nejvyššího správního soudu vyžádal od Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „ZZMV“) stanovisko k podrobnostem pozbytí zdravotní způsobilosti žalobkyně podle lékařského posudku ze dne 24. 6. 2015. Z vyjádření ZZMV ke zdravotnické dokumentaci žalobkyně vyplývá závěr, že její zdravotní stav není vyvolán výkonem práce; dominantními nálezy jsou: oboustranná, dvěma metodami objektivně verifikovaná kochleární porucha sluchu a psychiatrické onemocnění. Přípisem ze dne 11. 11. 2019 oznámil žalovaný žalobkyni rozšíření důvodů pro propuštění ze služebního poměru o zdravotní důvod podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru.
32. O odvolání žalobkyně žalovaný znovu rozhodl napadeným rozhodnutím, doručeným žalobkyni dne 9. 12. 2019. K důvodu propuštění podle § 42 odst. 1 písm. h) a j) zákona o služebním poměru odkázal na relevantní právní úpravu zákona o služebním poměru. Dále vyšel z toho, že podle lékařského posudku ze dne 24. 6. 2015 žalobkyně dlouhodobě pozbyla zdravotní způsobilost k výkonu služby (zdravotní klasifikace D). Tím, že žalobkyně nepodala proti lékařskému posudku návrh na jeho přezkoumání, jeho závěry akceptovala. Jelikož dle žalovaného předmětný lékařský posudek neobsahoval dostatečné informace pro vedení řízení o propuštění ze zdravotních důvodů, obstaral si žalovaný shora zmíněné vyjádření ZZMV. Žalovaný vyšel mimo jiné i z ústavního znaleckého posudku Ústřední vojenské nemocnice ze dne 28. 4. 2017. Žalovaný shrnul, že bylo prokázáno, že žalobkyně pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu služby v bezpečnostním sboru, a je tedy třeba ji propustit i z důvodu podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru.
33. Žalovaný dále podrobně zrekapituloval průběh posuzování osobnostní způsobilosti žalobkyně, včetně důvodů, které k jejímu vyšetření psychologem vedly, a uzavřel, že na základě všech v odůvodnění uvedených skutečností byl naplněn i důvod pro propuštění žalobkyně ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru. Odvolací námitce, že bylo namísto žalobkyni propustit jen z důvodu podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, žalovaný nepřisvědčil, neboť byly naplněny oba důvody k propuštění, jak požadoval i krajský soud v předchozím zrušujícím rozsudku. Jako důvodnou neshledal žalovaný ani odvolací námitku žalobkyně, že by důvodem pro neuvedení důvodu podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru v prvním odvolacím rozhodnutí byla snaha vyhnout se odpovědnosti za poškození zdraví. Samotnému požadavku na uvedení tohoto důvodu však žalovaný vyhověl změnou prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se dále vyjádřil k jednotlivým stanoviskům žalobkyně, která uplatnila v průběhu odvolacího řízení, z nichž však soud podrobněji neuvádí ty, které pro posouzení věci samé nemají právní význam.
34. Dále se žalovaný obšírně vyjádřil k tomu, z jakých důvodů považuje za možné, aby změna prvostupňového rozhodnutí a jí předcházející rozšíření důvodů k propuštění ze služebního poměru byly provedeny jím, a nikoli správním orgánem I. stupně. Vyjádřil se rovněž k namítanému porušení zásady dvojinstančnosti a rovněž k institutu tzv. překvapivých rozhodnutí. Důvody, pro které bylo dle žalovaného nedůvodné zrušení prvostupňového rozhodnutí, popsal zejména na str. 36 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přitom

zdůraznil, že po celou dobu od doručení prvostupňového rozhodnutí byla žalobkyně propuštěna ze služebního poměru zcela oprávněně a odůvodněně na základě důvodu podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru, který neodpadl. Žalovaný se rovněž vyjádřil k otázce, proč nepokládá provedenou změnu za změnu v neprospěch žalobkyně ve smyslu § 90 odst. 3 správního řádu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

35. Na základě žádosti žalobkyně, doručené soudu dne 16. 1. 2020, a po posouzení v ní uvedených důvodů shledal soud závažné důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí věci ve smyslu § 56 odst. 1 části věty za středníkem s. ř. s.
36. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
37. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

38. Soud předesílá, že v uvedené věci rozhoduje již podruhé poté, co bylo první odvolací rozhodnutí žalovaného zrušeno předchozím zrušujícím rozsudkem a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Na základě kasační stížnosti žalovaného se věcí zabýval i Nejvyšší správní soud, který kasační stížnost žalovaného zamítl. Závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku, jsou závazné pro krajský soud i v tomto řízení.
39. Podle § 13 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru je jedním z předpokladů k přijetí do služebního poměru zdravotní, osobnostní a fyzická způsobilost k výkonu služby. Podle § 79 odst. 1 zákona o služebním poměru zdravotní způsobilost příslušníka posuzuje poskytovatel pracovnělékařských služeb při lékařských prohlídkách. Proti lékařskému posudku o zdravotní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání poskytovateli pracovnělékařských služeb, který posudek vydal.
40. Podle § 69a zákona o specifických zdravotních službách platí, že „[p]ři posuzování zdravotní způsobilosti příslušníka k výkonu služby v bezpečnostním sboru (...), se postupuje podle tohoto zákona, pokud jiný právní předpis nestanoví jinak.“ Podle § 44 odst. 5 věty první téhož zákona „[l]ékařský posudek lze uplatnit pro účely, pro které byl vydán, do 90 dnů ode dne jeho vydání, není-li v něm nebo jiném právním předpise stanovena kratší lhůta.“. To neplatí pouze, jde-li o posudek o zdravotní způsobilosti posuzované osoby pro účast na škole v přírodě nebo na zotavovací akci podle zákona o ochraně veřejného zdraví.
41. Skončení služebního poměru příslušníka je upraveno v části druhé hlavy třetí zákona o služebním poměru. Jedním ze způsobů skončení služebního poměru dle § 41 písm. c) zákona o služebním poměru je propuštění. Podle § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru „[p]říslušník musí být propuštěn, jestliže [...] h) podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, s výjimkou zdravotních důvodů souvisejících s těhotenstvím, [...] j) podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby, [...]“.

42. Zákon o služebním poměru obsahuje speciální úpravu správního řízení ve věcech služebního poměru, ve kterém se rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků. Tato úprava se vztahuje rovněž na řízení o vydání rozhodnutí o propuštění ve smyslu § 42 zákona o služebním poměru. Ustanovení § 181 zákona o služebním poměru následně klade formální požadavky na rozhodnutí orgánu v řízení ve věcech služebního poměru. Podle § 181 odst. 2 zákona o služebním poměru musí rozhodnutí „a) být v souladu s právními předpisy, b) být vydáno příslušným služebním funkcionářem, c) být dostatečně obsahově určité, d) obsahovat předepsané náležitosti, e) mít vždy písemnou formu.“ Ustanovení § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru dále požaduje, aby služební funkcionář v odůvodnění rozhodnutí uvedl „důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“
43. Podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, „[j]sou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší a řízení zastaví, popřípadě rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.“
44. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou nicotnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Jejich nicotnost žalobkyně spatřuje v nesprávném a účelovém jednání správního orgánu I. stupně, který ji vyslal v dubnu 2015 na psychologické zkoumání přesto, že mělo být již na základě lékařského posudku ze dne 31. 3. 2015 zahájeno řízení o jejím propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. K tomu soud uvádí, že za nicotné je v souladu s doktrínou třeba považovat takové rozhodnutí, které trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu; za dané situace tu není tedy nic, co by mohlo zakládat jakákoliv práva či povinnosti subjektů. Problematika nicotnosti správních rozhodnutí je upravena v § 77 správního řádu. Podle citovaného ustanovení je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný, což neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Takové vady správního rozhodnutí zjišťuje soud z moci úřední, a pokud je zjistí, v souladu s § 76 odst. 3 s. ř. s. vysloví nicotnost rozhodnutí i bez návrhu. V nyní posuzované věci však žalobkyně žádnou z v úvahu přicházejících vad netvrdí a soud žádnou z těchto vad nenalezl. Za důvod nicotnosti rozhodnutí nelze považovat, jak se žalobkyně mylně domnívá, nesprávné a účelové jednání správního orgánu, i kdyby snad bylo prokázáno. Soud proto uzavírá, že napadené ani prvostupňové rozhodnutí nicotná nejsou.
45. Mezi stranami je dále sporné, že řízení o propuštění žalobkyně ze služebního poměru rozšířil o důvod podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru žalovaný, ač dle žalobkyně k tomu byl příslušný pouze správní orgán I. stupně, tedy že žalovaný měl po zrušení prvního odvolacího rozhodnutí krajským soudem zrušit i prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný tak nahradil činnost správního orgánu I. stupně a odňal žalobkyni možnost se proti změně provedené napadeným rozhodnutím odvolat. V důsledku tohoto postupu žalovaného tedy byl z rozhodování vyloučen správní orgán I. stupně a podle žalobkyně není vyloučeno, že jeho rozhodnutí by bylo jiné.

46. Námitku porušení zásady dvojinstančnosti řízení soud neshledal důvodnou. V první řadě je třeba žalobkyni upozornit na to, zásada dvojinstančnosti je ústavním pořádkem garantována jen pro trestní řízení. V ostatních oblastech její uplatnění závisí výhradně na právní úpravě v příslušném procesním předpisu. Zákon o služebním poměru sice tuto zásadu zakotvuje, nicméně až do 30. 6. 2017 vylučoval, aby v případě zjištění vad prvostupňového rozhodnutí odvolací orgán věc vrátil orgánu I. stupně k novému projednání. Odvolací orgán tak byl logicky příslušný k nápravě veškerých vad, k nimž došlo v řízení před orgánem I. stupně. Novelou provedenou zákonem č. 183/2017 Sb. nicméně byla do ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru s účinností od 1. 7. 2017 doplněna i derogační pravomoc odvolacího orgánu s odkazem na standardnost takového postupu podle správního řádu, zásadu procesní ekonomie a snížení administrativní zátěže odvolacích orgánů (srov. důvodovou zprávu k bodu 31 vládního návrhu ze dne 6. 2. 2017 projednávaného jako sněmovní tisk č. 1024/0, z nějž byla tato úprava převzata do pozměňovacího návrhu ke zmíněnému novelizačnímu předpisu). Vzhledem k tomu, že přechodná ustanovení zákona č. 183/2017 Sb. se k předmětnému ustanovení nevztahují, je ovšem pravdou, že novelizované ustanovení od data své účinnosti dopadalo na odvolací řízení ve věci žalobkyně a možnost zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání musel žalovaný zvažovat. To ovšem ještě neznamená, že by žalovaný uvedenou novelou ztratil možnost napravit nedostatky prvostupňového rozhodnutí změnou jeho výroku či důvodů, o něž se výrok opírá.
47. Obecně totiž i v řízeních vedených podle správního řádu, jež zákonodárce k úpravě zákona o služebním poměru inspirovala, platí, že odvolací orgán by neměl prvostupňové rozhodnutí rušit a vracet jej k novému projednání, naopak by měl upřednostňovat nápravu veškerých zjištěných nedostatků prvostupňového rozhodnutí, v potřebném rozsahu jej změnit a věc konečným způsobem rozhodnout, neboť zpravidla jen tento postup směřuje ke zkrácení délky celkového řízení. Pokud by to znamenalo změny podstatného rozsahu, musí samozřejmě odvolací orgán umožnit účastníkům se v průběhu odvolacího řízení k nim vyjádřit, aby se jeho rozhodnutí nestalo překvapivým (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, publikovaný pod č. 3837/2019 Sb. NSS). K tomu se navíc připojuje specifická povaha řízení o propuštění ze služebního poměru pro nedostatek zdravotních či osobnostních předpokladů. Podle § 190 odst. 4 zákona o služebním poměru v zásadě (na rozdíl od správního řádu) odvolání nemá odkladný účinek. Zrušení prvostupňového rozhodnutí v případě příslušníka, u nějž bylo zjištěno, že postrádá potřebnou způsobilost k výkonu služby, tak znamená navrácení takového příslušníka do služby, což může být nebezpečné jak pro něj (zejména z hlediska jeho zdraví), tak pro společnost (výkon pravomocí či užití služební zbraně osobou, u níž jsou pochyby o splňování potřebných psychologických předpokladů). Tato rizika nutně musí vést odvolací orgán k ještě střidmějšímu využívání možnosti zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání, než jak je to předpokládáno v řízení podle správního řádu.
48. Na druhou stranu je potřebné předeslat, že se žalovaný mylí, pokud interpretuje předchozí rozhodnutí správních soudů tak, že mu bylo uloženo propustit žalobkyni z obou v úvahu přicházejících důvodů a že z toho, že zdejší soud v předchozím rozsudku nezrušil i prvostupňové rozhodnutí, bez dalšího plyne, že rozšíření důvodů může provést žalovaný. V předchozím zrušujícím rozsudku krajského soudu je v bodu 67 uvedeno, že žalovaný má vycházet z toho, že „*k propuštění žalobkyně ze služebního poměru by mělo primárně dojít z obou souběžně nastalých důvodů. Pokud by naopak (žalovaný, pozn. soudu) dospěl k závěru,*

že je na místě rozhodnout o propuštění žalobkyně pouze z jednoho ze souběžných důvodů, takový postup řádně odůvodní, a to zejména z hlediska práva žalobkyně domáhat se práva zákonem stanoveným postupem (...)“.

49. Z výše uvedeného tedy plyne, že krajský soud dal žalovanému prostor k tomu, aby případně vysvětlil, proč není v tomto případě na místě žalobkyni propustit z obou důvodů. Až na základě navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu se manévrovací prostor žalovaného zúžil fakticky na minimum, a to s ohledem na důvody, které vedly Nejvyšší správní soud k zamítnutí kasační stížnosti žalovaného. Z těchto důvodů plyne, že je-li (vedle jiného důvodu) možné, resp. sporné, zda nemá dojít k propuštění příslušníka (též) podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, je nutné se přítomností zdravotních důvodů pro propuštění příslušníka zabývat, neboť propuštění příslušníka ze zdravotních důvodů mu (potenciálně) otevírá možnost dosáhnout přiznání náhrady za ztrátu na služebním příjmu podle § 103 zákona o služebním poměru. Je tedy vyloučeno vybrat si k propuštění pouze jiný z více v úvahu přicházejících důvodů, pokud by mělo být opomenuto ověření přítomnosti důvodů podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, neboť chybějící výrok o naplnění důvodů tohoto ustanovení by následně bránil uplatnění eventuálního nároku na přiznání náhrady za ztrátu na služebním příjmu. Je tedy vhodné, pokud zdravotní posudek odpoví i na otázku, zda důvody zakládající zdravotní nezpůsobilost mají svůj původ ve výkonu služby (tzn., zda jsou následkem služebního úrazu či nemoci z povolání), jakkoli čistě pro účely samotného řízení o propuštění ze služebního poměru takové zjištění není nezbytně nutné. Zjištění, zda zdravotní důvody vedoucí k propuštění jsou zároveň následkem služebního úrazu nebo nemoci z povolání je nutné učinit až v rámci případného řízení o přiznání náhrady za ztrátu na služebním příjmu, které je možné vést v zásadě jen v návaznosti na pravomocné rozhodnutí, jímž byl příslušník propuštěn ze zdravotních důvodů. Soud tedy zdůrazňuje, že správní soudy žalovaného nezavázaly a s ohledem na tehdejší neúplná skutková zjištění ani zavázat nemohly k tomu, že má žalobkyni propustit z obou důvodů, resp. z jakých důvodů ji má propustit, ale k tomu, aby v řízení zkoumal existenci zdravotních důvodů k propuštění a na základě řádně zjištěného zdravotního stavu zjistil, zda tyto zdravotní důvody (též vedle osobnostní nezpůsobilosti) připadají v úvahu jako důvod propuštění. Je logické, že užít zdravotních důvodů k propuštění žalobkyně je možné pouze tehdy, pokud bude v řízení jejich existence spolehlivě zjištěna, k čemuž však nedošlo.
50. V nyní posuzované věci došlo k rozšíření důvodů k propuštění o důvod mající původ ve zdravotní způsobilosti žalobkyně až v průběhu odvolacího řízení. Striktně vzato tak jde o změnu, kterou nelze považovat toliko za doplnění závěrů či argumentace rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak ovšem plyne ze shora zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS, tento postup není v rozporu s možností odvolacího orgánu prvostupňové rozhodnutí zrušit, nýbrž je plně v souladu s možností alternativně prvostupňové rozhodnutí změnit, jež by navíc z důvodů rychlosti řízení měla být využívána zpravidla přednostně, což platí o to více v situaci, je-li předmětem přezkumu rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru z osobnostních důvodů. Soud tudíž tento postup žalovaného považuje nejen za možný, ale i za žádoucí. Soud jen připomíná, že žalobkyně proti tomuto důvodu propuštění v žalobě již nebrojila a jedinou námitkou, kterou žalobkyně v této souvislosti vznesla, bylo, že vyhláška o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, byla dnem 1. 1. 2013 zrušena. Tato námitka ovšem není důvodná,

neboť došlo pouze k novelizaci předmětné vyhlášky, a ta tedy byla platným podkladem pro zkoumání osobnostní způsobilosti žalobkyně.

51. Lze tedy sice přisvědčit žalobkyni, že proti napadenému rozhodnutí již nemohla brojit odvoláním, nelze jí však přisvědčit v tom, že by rozhodnutí žalovaného pro ni bylo překvapivé, když se vedení řízení o propuštění ze služebního poměru z důvodu podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru sama domáhala již v řízení před správním orgánem I. stupně (byť patrně jen namísto důvodu ztráty osobnostní způsobilosti a jen subsidiárně pro případ, že by řízení nebylo zastaveno) a žalovaný jí rozšíření důvodů o propuštění ze služebního poměru o zdravotní důvod podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru písemně sdělil již dne 11. 11. 2019. Žalobkyni tak muselo být dobře známo, že tento důvod k propuštění ze služebního poměru přichází v úvahu a je žalovaným (nově) zvažován. Soud ovšem v této souvislosti podotýká, že žalobkyně nemá veřejné subjektivní právo na to, aby byla z určitého důvodu propuštěna, nejsou-li pro to splněny zákonné podmínky. Řízení o propuštění ze služebního poměru je přitom správním řízením, ve kterém je služební funkcionář veden zásadou vyšetřovací povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, jak mu to ukládá § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru. Přání žalobkyně jako účastnice tohoto řízení jsou z tohoto pohledu vedlejší. Jinými slovy řečeno, příslušný služební funkcionář propustí příslušníka ze služebního poměru tehdy, pokud v řízení bez důvodných pochybností zjistí, že je naplněn některý z důvodů uvedených podle § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru, a nikoli pokud si příslušník přeje, aby byl propuštěn z určitého důvodu, či naopak, aby z určitého důvodu propuštěn nebyl. Tolik tedy k závěru žalovaného (a nesouhlasu žalobkyně s tím), že doplněním důvodu propuštění podle § 42 odst. 1 písm. h) jí vyhověl, ačkoli ze služebního poměru nikdy propuštěna být nechtěla.
52. Judikatura Nejvyššího správního soudu, na kterou žalobkyně poukázala v replice, není přílehlavá pro její věc. V řízení před správním orgánem I. stupně žalobkyně nijak na svých právech zkrácena nebyla, řízení s ní bylo řádně zahájeno, mohla se vyjadřovat k podkladům pro rozhodnutí. Žádné takové vady řízení ani žalobkyně v žalobě nenamítá. Postup žalovaného, který nevrátil věc k novému projednání správnímu orgánu I. stupně, nelze považovat za nesprávný již proto, že samotný výrok o propuštění žalobkyně ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru je s ohledem na nezpochybněný skutkový stav třeba považovat za věcně správný. Ani soud nevidí žádný důvod k tomu, aby bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno, jinými slovy, že by bylo namístě, aby správní orgán I. stupně rozhodoval o propuštění žalobkyně znovu. I kdyby totiž bylo prokázáno, že zdravotní stav žalobkyně se natolik zlepšil, jak tvrdí, takže by již objektivně nebyl dán důvod pro dlouhodobé pozbytí zdravotní způsobilosti, nic tento závěr nemění na tom, že žalobkyně byla shledána osobnostně nezpůsobilou a již tento důvod sám o sobě postačoval pro to, aby byla ze služebního poměru propuštěna. Soud tedy neshledává důvodnou žalobní námitku, že o doplnění prvostupňového rozhodnutí o důvod podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru mohl rozhodnout jedině správní orgán I. stupně. Žalovaný tedy nepochybil, pokud o rozšíření důvodů k propuštění rozhodoval v rámci odvolacího řízení, neboť jde s ohledem na obsah prvostupňového rozhodnutí a jím vyvolané právní účinky o přípustné rozšíření řízení, jež žalobkyni na možnosti uplatnit své argumenty k posuzované otázce nijak nezkrátilo.

53. Žalobkyně se rovněž mylí, pokud se domnívá, že žalovaný měl již v prvním odvolacím řízení prvostupňové rozhodnutí zrušit a o obou důvodech k propuštění žalobkyně nechat rozhodnout správní orgán I. stupně. V této souvislosti soud připomíná, že v době vydání prvního odvolacího rozhodnutí nebylo podle § 190 odst. 8 věty druhé zákona o služebním poměru, ve znění účinném do 30. 6. 2017, ani možné, aby žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. Jak k v té době účinné právní úpravě uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 33/2013 – 31, „[z]rušení napadeného rozhodnutí je možné jen v kombinaci se současným zastavením řízení odvolacím orgánem, tzn., pokud napadené prvostupňové rozhodnutí trpí takovými vadami, které mají ve smyslu § 179 neodstranitelný charakter. Jak správně uvedl žalovaný, zastavení řízení přichází v úvahu, pokud by např. vyšlo najevo, že k uváděným skutkovým okolnostem vůbec nedošlo, pokud by takový důvod v průběhu prvostupňového či odvolacího řízení odpadl či řízení by bylo právně nepřipustné. Pro jiné vady než vady neodstranitelného charakteru ve smyslu § 179 zákona o služebním poměru nelze v odvolacím řízení rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.“ Pokud by tedy již tehdy žalovaný shledal argumentaci žalobkyně ohledně důvodu podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru důvodnou a neshledal by jiné vady, doplnil by nepochybně tento důvod do prvostupňového rozhodnutí sám. Podle právní úpravy účinné v době vydání napadeného rozhodnutí to sice již možné bylo, nicméně ze všech shora obsírně uvedených důvodů neshledává soud žádné pochybení žalovaného v tom, že tak neučinil.
54. Rovněž není důvodná ani námitka, že žalobkyně měla být propuštěna ze služebního poměru pouze podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru již na základě lékařského posudku ze dne 31. 3. 2015. Je sice pravdou, že z tohoto lékařského posudku by bylo možné učinit závěr, že žalobkyně pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby (zdravotní klasifikace D ve smyslu odst. 1 I. oddílu přílohy č. 1 k vyhlášce o zdravotní způsobilosti). Současně však je z obsahu posudku zjevné, že žalobkyně měla být podrobena dalším vyšetřením a tímto způsobem lékařský posudek zjevně interpretovali i služební funkcionáři. Ani soudu nepřisluší hodnotit, které skutečnosti měl příslušný služební funkcionář považovat za relevantní pro zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru z určitého důvodu vymezeného v § 42 zákona o služebním poměru. Soudu přísluší přezkoumat, zda podklady, které použil, byly v daném řízení relevantní a vytvořily dostatečný skutkový základ pro obsah následně vydaných správních aktů. Tato žalobní námitka tak není důvodná.
55. Mezi stranami je ovšem sporné rovněž to, podle jakého skutkového a právního stavu měl žalovaný po vrácení věci krajským soudem rozhodovat. V této souvislosti žalobkyně namítá, že žalovaný fakticky postupoval podle již zrušených právních předpisů, konkrétně vyhlášky o zdravotní způsobilosti a vyhlášky o osobnostní způsobilosti, a že v otázce její zdravotní způsobilosti vycházel z neaktuálního, čtyři roky starého posudku. Žalobkyně má za to, že žalovaný měl zjistit její aktuální zdravotní stav v době, kdy o novém důvodu k propuštění rozhodoval, a to i proto, že se mohl výrazně zlepšit. Nemožnost použít lékařský posudek žalobkyně dovozuje i z § 44 odst. 5 zákona o specifických zdravotních službách.
56. K tomu je třeba uvést, že ve správním řádu není, na rozdíl například od soudního řádu správního, výslovně uvedeno, podle jakého skutkového a právního stavu má rozhodovat odvolací správní orgán. Z právní úpravy odvolacího řízení, z níž vyplývá zásada, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, ale lze, až na stanovené

výjimky, při nichž se z hlediska zjišťování skutkového stavu uplatní zásada koncentrace, dovodit, že správní orgány mají povinnost zohlednit všechny okolnosti zjištěné v průběhu celého řízení a přihlídnout k nim. Rozhodující je tak nikoliv skutkový stav zjištěný ke dni zahájení řízení, nýbrž skutkový stav ke dni rozhodování správního orgánu. Tento závěr přitom platí i pro odvolací správní orgán, a pro žalovaného tím spíše, že skutkový stav a jeho právní hodnocení v odvolacím řízení doplňoval (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, které lze vztáhnout i na řízení vedená podle zákona o služebním poměru, neboť jeho koncepce se v rozhodných bodech od správního řádu podstatně neodlišuje). Není proto správný názor žalovaného, že při přezkoumání prvostupňového rozhodnutí mohl vycházet ze skutkového stavu v době jeho vydání. Soud si je vědom, že prvostupňové rozhodnutí je ze zákona předběžně vykonatelné (viz § 185 zákona o služebním poměru), nicméně ani to neodůvodňuje možnost vycházet z tehdy nastoleného skutkového stavu, neboť až do doby rozhodnutí žalovaného není prvostupňové rozhodnutí ještě pravomocné, a tedy zásadně nezměnitelné. I když se tedy z hlediska navazujících řízení na žalobkyni s ohledem na předběžnou vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí nahlíží, jako by již příslušníci policie nebyla, pro účely samotného řízení ve věci jejího propuštění a s ním souvisejících procesních úkonů je třeba plně respektovat skutečnost, že žalobkyně do vydání napadeného rozhodnutí pravomocně propuštěna ze služby nebyla. Žalovaný tedy může přistoupit k potvrzení prvostupňového rozhodnutí (resp. jeho změně, která vede k propuštění ze služebního poměru) jen tehdy, jestliže je i ke dni vydání napadeného rozhodnutí splněna podmínka, že příslušník (dlouhodobě) pozbyl způsobilost vyžadovanou pro výkon služby. Žalovaný tedy byl povinen především zjistit skutkový stav existující v době vydání napadeného rozhodnutí a tato žalobní námitka je důvodná.

57. Soud pak přisvědčuje i poslední (s předchozí námitkou úzce související) žalobní námitce, spočívající v tom, že žalovaný nemohl vycházet z lékařského posudku ze dne 24. 6. 2015. Žalovaný tímto postupem porušil § 44 odst. 5 zákona o specifických zdravotních službách. Podle zmíněného ustanovení zákona o specifických zdravotních službách, který se použije i při posuzování zdravotní způsobilosti příslušníka k výkonu služby v bezpečnostním sboru, bylo možné předmětný lékařský posudek, o který se žalovaný při vyslovení závěru o dlouhodobém pozbytí zdravotní způsobilosti žalobkyně opřel, použít do 90 dnů od jeho vydání. Tato lhůta zcela zjevně uplynula a žalovaný z něj tudíž nemohl vycházet jako z podkladu pro propuštění žalobkyně ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Současně nelze za dostatečný podklad považovat ani vyjádření MUDr. P., jelikož jde toliko o rekapitulaci vývoje zdravotního stavu žalobkyně a nejde o lékařský ani o znalecký posudek. Velmi případně se k této otázce vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017 – 37, když uvedl, že „[p]osouzení zdravotního stavu příslušníka je potom odbornou lékařskou otázkou, možnost stěžovatele dohnat nedostatky lékařského posudku v dalším řízení bez provedení nového lékařského vyšetření jsou tudíž značně omezené. Nelze akceptovat, aby služební funkcionář následně sám ‚odůvodňoval‘ závěr lékařského posudku s odkazem na shromážděnou zdravotnickou dokumentaci příslušníka. K takovému postupu nemá ani služební funkcionář ani soud potřebné odborné znalosti. Může nanejvýše zkoumat, zda posudkový závěr není se shromážděnou zdravotnickou dokumentací a provedeným vyšetřením ve zřejmém rozporu.“
58. Žalovaný tudíž nemohl postupovat tak, že shromáždí informace ze zdravotnické dokumentace, veden zřejmě tím, že sám na základě těchto informací (bez procesně použitelného lékařského posudku podle zákona o specifických zdravotních službách) učiní

závěry o zdravotním stavu žalobkyně. Takový postup je jednoznačně chybný. Z ustanovení § 79 odst. 1 zákona o služebním poměru totiž plyne, že posudek poskytovatele pracovně lékařských služeb je v řízení o propuštění příslušníka ze zdravotních důvodů povinným důkazem (byť ne nutně jediným, k němuž by musel správní orgán přihlížet), a z ustanovení § 44 odst. 5 zákona o specifických zdravotních službách pak plyne, že tento posudek lze pro účely hodnocení zdravotní způsobilosti (kvůli čemuž bylo jeho zpracování žádáno) uplatnit nejvýše ve lhůtě 90 dnů od jeho vydání; poté jej již jako důkaz za účelem rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru užít nelze, a povinně vyžadovaný důkazní prostředek tak chybí. Soudu je kromě toho známa judikatura Nejvyššího správního soudu vztahující se k požadavku přezkoumatelnosti posudkových závěrů ve vztahu ke správním orgánům a správním soudům, které na jejich základě rozhodují. Shora citovaný rozsudek je však první, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval přezkoumatelností lékařských posudků ve vztahu k propuštění příslušníka bezpečnostního sboru. Předchozí rozsudky se zabývaly buď přezkoumatelností posudku (závěru) psychologa bezpečnostního sboru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 – 35, či ze dne 4. 8. 2016, č. j. 10 As 114/2016 – 44) nebo přezkoumatelností posudku sice lékařského, avšak vydaného pro účely posouzení nároku na invalidní důchod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012 – 24). Soud se zcela ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu, že služební funkcionář (ani soud) nemají potřebné odborné znalosti (a ani se to od nich neočekává) k tomu, aby sami dále zjišťovali nebo po odborné stránce i jen odůvodňovali závěr předchozího lékařského posudku. Vyjádření MUDr. P. by proto mohlo obstát jako doplňující vyjádření tehdy, pokud by lékařský posudek ze dne 24. 6. 2015 byl procesně použitelný. Tak tomu ze shora uvedených důvodů není, ustanovení § 44 odst. 5 zákona o specifických zdravotních službách jej po uplynutí doby 90 dnů *de facto* zakazuje použít jako podklad k propuštění ze služebního poměru a je nutné vyhotovit posudek nový, byť by se i ztotožnil se závěry posudku předcházejícího s tím, že zjištěný nevyhovující zdravotní stav trvá i nadále. Vyjádření MUDr. P. nelze považovat ani formálně, ani materiálně za lékařský či znalecký posudek, neboť toliko rekapituluje zdravotní stav žalobkyně ke dni vydání lékařského posudku ze dne 24. 6. 2015, aniž by činil jakékoli závěry k pozdějšímu vývoji zdravotního stavu a zejména ke zdravotnímu stavu v závěru roku 2019, který byl pro napadené rozhodnutí klíčový. Nelze totiž skutečně vyloučit, že se zdravotní stav žalobkyně změnil do té míry, že zde již nebyl důvod pro to, aby byl důvod propuštění podle § 42 odst. 1 písm. h) do napadeného rozhodnutí doplňován. Byť by tato skutečnost nebyla sama o sobě způsobila ovlivnit samotný závěr o propuštění žalobkyně ze služebního poměru, pokud se opírá ještě o jiný, nezpochybněný důvod propuštění, není jisté, zda u žalobkyně byl či nebyl dán důvod k propuštění též z důvodu, že dlouhodobě pozbyla zdravotní způsobilosti k výkonu služby. Soud tedy přisvědčuje žalobkyni v tom, že s ohledem na povinnost vycházet ze skutkového a právního stavu v době svého rozhodování byl žalovaný povinen zkoumat zdravotní stav žalobkyně ke dni, kdy ve věci rozhodoval. Napadené rozhodnutí tak vychází z neaktuálního zdravotního stavu žalobkyně a postrádá oporu v povinně vyžadovaném důkazním prostředku ve smyslu § 79 odst. 1 zákona o služebním poměru, v důsledku čehož postrádá nezbytný skutkový podklad ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., což je důvodem pro jeho zrušení i bez nařízení jednání.

59. V novém řízení bude nutné skutkový stav doplnit o lékařský posudek platný (vycházející ze zdravotního stavu žalobkyně) k datu vydání nového odvolacího rozhodnutí. Jak již

přitom soud poznamenal, i přes předběžnou vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí je třeba pro účely tohoto řízení na žalobkyni nadále nahlížet jako na příslušnici bezpečnostního sboru, které tak svědčí povinnost podrobit se lékařskému vyšetření ve smyslu § 92 odst. 3 písm. e) zákona o služebním poměru s následky v případě neuposlechnutí této povinnosti upravenými v ustanoveních § 43 odst. 7 až 9 zákona o specifických zdravotních službách.

60. Pokud pak jde o dílčí námitku, týkající se zrušení vyhlášky o zdravotní způsobilosti, k té soud jen doplňuje, že ta skutečně byla dnem 1. 10. 2019 zrušena, nicméně pro posouzení věci to nemá žádný právní význam, neboť z lékařského posudku ze dne 24. 6. 2015 nemohl žalovaný vycházet již z jiných, shora uvedených důvodů. V novém řízení ovšem bude třeba, aby doplněné podklady k aktuálnímu zdravotnímu stavu žalobkyně respektovaly také v té době platné právní předpisy.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

61. Soud shrnuje, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí je třeba pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1 věta první s. ř. s.). Žalovaný v předchozím řízení pochybil tím, že do napadeného rozhodnutí doplnil jako důvod pro propuštění žalobkyně ze služebního poměru i důvod podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, aniž měl tuto skutečnost bez důvodných pochybností prokázanu procesně použitelným důkazem. Soud proto napadené rozhodnutí bez jednání zrušil postupem podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise, resp. vyžaduje podstatné doplnění. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). K rušení i prvostupňového rozhodnutí není důvod, neboť žalovaný může v potřebném rozsahu dokazování doplnit sám. Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
62. V dalším řízení si tedy žalovaný, pokud neshledá výjimečně důvody pro vrácení věci správnímu orgánu I. stupně, opatří platné a aktuální podklady k posouzení zdravotní způsobilosti žalobkyně tak, aby byl dodržen požadavek § 44 odst. 5 zákona o specifických zdravotních službách i zásada rozhodování podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí. Podle toho, jaký bude výsledek posouzení aktuálního zdravotního stavu žalobkyně, bude či nebude v novém rozhodnutí doplněn důvod pro propuštění žalobkyně i podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. S ohledem na riziko, že žalobkyně by mohla v novém řízení (potažmo v eventuální další správní žalobě) stejně tak zpochybnit i aktuální platnost závěrů o své osobnostní nezpůsobilosti, a na zásadu materiální pravdy, jíž se předmětné řízení řídí, nelze též než žalovanému doporučit, aby obdobně ověřil též přetrvávající platnost závěrů psychologického zkoumání. I zde totiž nelze vyloučit (byť je to patrně méně pravděpodobné), že by se za uplynulou dobu několika let mohl stav žalobkyně změnit způsobem, který by již nevylučoval výkon služby. Pokud by takové zjištění bylo učiněno, bylo by též vhodné pro účely případných navazujících řízení zjistit, v jakém období stav nezpůsobilosti žalobkyně trval, neboť nelze vyloučit, že by to mohlo mít vliv na výši případného doplatku služebního příjmu.
63. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se

zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za tři úkony právní služby (za převzetí věci, sepsání žaloby a podání repliky k vyjádření žalovaného), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), vše zvýšeno o částku 2 142 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek (vyjma soudního poplatku). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto soudním řízení vznikly, tak činí 15 342 Kč (12 342 Kč + 3 000 Kč). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně doc. JUDr. et Mgr. Jana Brázdy, Ph.D., LL. M. (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. dubna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu